

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1645/2024
10.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Немање Репца, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Немање Репца - адвоката Бојана Пантовића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 5К.бр. 524/23 од 11.03.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 644/24 од 17.09.2024. године, у седници већа одржаној дана 10.12.2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Немање Репца - адвоката Бојана Пантовића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 5К.бр. 524/23 од 11.03.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 644/24 од 17.09.2024. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 5К.бр. 524/23 од 11.03.2024. године, у ставу I, окривљени Немања Репец оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 3 године и 3 месеца у коју му је урачунато време проведено у притвору од 29.03.2019. године до 15.05.2020. године. Према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у ставу I изреке. У ставу II изреке на основу члана 422. став 1. тачка 1) ЗКП одбијена је оптужба да је окривљени Немања Репец извршио кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ. Према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета, а како је то ближе опредељено у ставу II изреке.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 644/24 од 17.09.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Немање Репца и пресуда Вишег суда у Београду 5К.бр. 524/23 од 11.03.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Немање Репца - адвокат Бојан Пантовић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 246. став 1. КЗ.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Немање Репца у поднетом захтеву истиче да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати и то на потврди о привремено одузетим предметима од 29.03.2019. године, а који доказ је као незаконито прибављен морао бити издвојен из списка предмета. Као разлог незаконитости наведене потврде о привремено одузетим предметима, бранилац истиче да је окривљени потврду потписао без присуства браниоца иако је у том тренутку био лице које је лишено слободе, односно имао је својство окривљеног, а не својство грађанина.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер је потврда о привремено одузетим предметима која је састављена дана 29.03.2019. године прибављена на законит начин радњама полицијских службеника, на које су они овлашћени у складу са одредбом члана 286. став 2. ЗКП, односно резултат је законито спроведене доказне радње привремено одузимање предмета, тако да и по начину прибављања и по својој садржини представља законити доказ и на истој се може заснивати пресуда.

Наиме, наведена потврда о привремено одузетим предметима је окривљеном, од кога су предмети одузети, издата у складу са одредбом члана 150. став 1. ЗКП и садржи све обавезне елементе прописане овом законском одредбом и то опис предмета који су одузети од окривљеног, податке о окривљеном Немањи Репцу од кога су предмети одузети, као и својство и потпис лица који радњу спроводи, при чему Законик о кривичном поступку ни не предвиђа да потврда о привремено одузетим предметима мора да буде потписана од стране лица од кога се предмети одузимају, у овом случају од окривљеног, тако да околност на коју у поднетом захтеву за заштиту законитости указује бранилац и то да је окривљени наведену потврду потписао без присуства браниоца, по налажењу Врховног суда у конкретном случају није од утицаја на саму законитост наведене потврде ни у формалном, а ни у садржинском смислу и нема за последицу њено обавезно издвајање из списка предмета.

Дакле, имајући у виду да, по оцени Врховног суда, потврда о привремено одузетим предметима као резултат законито спроведене доказне радње привремено одузимање предмета, представља законити доказ на којем се пресуда може заснивати, то самим тим није морало бити донето решење о њеном издвајању из списка предмета, па су из наведених разлога као неосновани оцењени наводи захева браниоца окривљеног којима се указује да је извођењем овог доказа и заснивањем пресуде на истом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљеног образлажући повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП као незаконит доказ означава и записник о претресању стана и других просторија од 08.03.2019. године. Као разлог незаконитости наведеног доказа бранилац истиче да држалац стана није био поучен да има право да узме браниоца који може присуствовати претресању у смислу члана 156. став 2. ЗКП.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Из записника о претресању стана и других просторија УКП IV Одељење од 08.03.2019. године произлази да је исти сачињен у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, да је наведено претресање извршено на основу наредбе судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп 480/19 од 08.03.2019. године, да су претресању присуствовала два пунолетна грађанина као сведоци претреса, да је исти потписан од стране држаоца стана АА, овлашћеног службеног лица и два сведока претреса, те да приликом претреса у самом стану нису пронађени предметни извршења кривичног дела. Такође, из записника произлази и да стоје наводи захтева да држалац стана није био поучен да има право да узме браниоца који може присуствовати претресању.

Међутим, како из списка предмета произлази да се првостепена пресуда не заснива на наведеном доказу, обзиром да из наведеног доказа нису утврђене правно

релевантне чињенице од значаја за мериторну одлуку суда у конкретном предмету, јер у стану нису пронађени предмети кривичног дела, то ни кривица окривљеног у конкретном случају није заснована на наведеном доказу-записнику о претресању стана и других просторија од 08.03.2019. године, због чега су неосновани наводи захтева за заштиту законитости и у наведеном делу којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног као разлог подношења, означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, с тим што својим наводима којима образлаже ову повреду закона, по налажењу овога суда, заправо само оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, износећи при томе сопствене чињеничне закључке и тврдње и дајући сопствену оцену изведених доказа која је другачија од оне дате у побијаним правноснажним одлукама. Ово, имајући у виду да бранилац истиче да се из доказа који су изведени у овом кривичном поступку није ван сваке разумне сумње могло утврдити на којим предметима извршења дела су постојали биолошки трагови окривљеног, на који начин су биолошки трагови доспели на предмете, будући да се вештак изјаснио да је количина материјала окривљеног била веома мала и да нема доказа да је окривљени дрогу држао ради продаје.

Како, дакле, из изнетих навода произлази да бранилац окривљеног у преосталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 1. ЗКП), док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник,
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа - судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**